

Horní mapka ukazuje republikánské červené státy a demokratické modré státy; mapka níže rozložení sil mezi Unií a Konfederací v roce 1861; v rámci Spojených států dochází k vnitřnímu pnutí a konfrontaci mezi regionem příznačně nazývaným „Nová Anglie“ a jakýmsi „Americkým Ruskem“ velkých rovin pokrývajícím Velké pláně a povodí Mississippi

Autor: Jan Procházka

Řada komentátorů si všímá, že ve Spojených státech je nakročeno s rostoucím napětím ve společnosti k nové občanské válce (1861 - 1865). Dnes v Americe existuje značný rozdíl mezi obyvateli venkova na jedné straně a obyvateli měst na druhé straně. Ve státech, které jsou zemědělské, kde se provozuje těžba a těžký průmysl (**Velké pláně** a řeka Mississippi), s převahou venkovského obyvatelstva a maloměsta, vedou Republikáni, zatímco v pobřežních pásích (**východním a západním**), které jsou urbanizovány, kde bují sektor služeb, financí, obchodu, kde sekundárnímu sektoru vévodí vojensko-průmyslový komplex a informační technologie, vedou Demokraté.

Na mapě USA vykryštovalo geografické omezení, které nelze téměř nijak přesáhnout. Situace nápadně připomíná **americkou občanskou válku** mezi Unií a Konfederací. To, co platí pro všechny pevniny, platí i pro Spojené státy - i v jejich rámu existuje napětí mezi jádrem a periferií. A protože USA jsou konvenční silou nepřemožitelné (stejně jako Rusko nebo Čína), jedině, co mohou jejich protivníci činit, je přiživovat tento proces, tedy v praxi podporovat odtržení Texasu či Kalifornie, a vytvořit Američanům jejich vlastní Ukrajinu. Tak snadné jako v Rusku oslabeném v období „**smuty**“ 90. let to ovšem nebude, jelikož obyvatelé jednotlivých amerických států nepatří na rozdíl od Ruska k žádné vlastní národnosti, ani mezi nimi neexistují staleté křivdy. V 19. století počítali američtí demokraté (**Manifest Destiny**) přirozeně s tím, že civilizační jádro Ameriky by mělo být uvnitř kontinentu na Mississippi. Ovšem když za prezidenta Wilsona a ještě později za pokračování světové války převzaly Spojené státy bývalé **Britské impérium** a jeho roli ve světě, přirozeně nabyly souběžně s tím i „oceánskou“ sídelní strukturu, v níž dominuje přelidněný pobřežní pás (s oligarchickou kastou ovládající přístavy, banky a klíčová ministerstva) s populačně vyhnívajícím vnitrozemím, které „Atlantánům“ dosud stále generuje pšenici, měď, uhlí, zemní plyn a blondaté manželky.

Těžko říci, komu by Evropan měl v tomto soupeření stranit. Demokraté touží po napadení Ruska a rozpoutání velké války v Evropě, Republikáni touží po napadení Íránu a rozpoutání **velké války** na Blízkém východě. Mezi Skyllou a Charybdou těžko si vybírat.

Americký zájem spočívá v tom učinit si z Evropy po vzoru Latinské Ameriky vlastní periferii s vysokou výtěžností kvalitních obyvatel, technologií a průmyslu. Nejprve si Spojené státy dovezly německé fyziky a inženýry, poté přenesly z Německa zdravotnictví a chemický průmysl, v zásadě jim zbývá ještě převézt německé automobilky a poslední zbytky bílého obyvatelstva jako světlou přísadu do tavného kotlíku. (Jaký to hnus vznikne, když se smíchají všechny vodovky dohromady!) Válka s Ruskem v Evropě by celý proces vytěžení Evropy mohla výrazně urychlit.

Rovnice má ovšem dvě strany: Druhé kolo občanské války v Americe, a to třeba jen studené, nikoliv nutně horké, a nástup „Rozpojených států amerických“ představuje jednu z mála možností, které by starý kontinent mohly pomoci zachránit.

Psáno pro Délský potápěč